

Karma

Enmig del bosc, a la llum de la lluna, l'ecosistema nocturn duu a terme la seva rutina. Les cuques de llum brillen més que l'absència dels fanals de la carretera. Se sent una brisa suau característica de les nits d'estiu. Són les tres del matí i mentre els humans romanen estirats, la vegetació expressa la seva vitalitat... De sobte, creua a gran velocitat un cotxe esportiu de color vermell, que juntament amb la foscor, sembla carmesí d'alta gamma. En aquell moment, el sostre del vehicle es destapa i es dona conèixer el motiu de la rapidesa; tots els ocupants viuen un viatge cognitiu més enllà del saber estar tradicional. Tot i les substàncies de dubtosa procedència que hauran consumit, el seu intel·lecte és capaç de raonar la bona acció que és que els doni una mica l'aire. Encara que la idea sigui intencionada o per accident, no esdevé la més factible, perquè un segon després senten un cop fort que els obliga a aturar amb una frenada brusca deixant el vehicle de costat. Els nois senten com una espècie de líquid els mulla la cara i als braços; un parell s'afanya a llepar el no-res pensant que serien gotes de vodka que han saltat de l'ampolla, i un altre s'eixuga el seu membre viril exposat perquè volia ventilar el seu *Baix Penedès*. Els fars apunten el que està passant: l'escena és macabra, però per als agressors és curiosa. Els llums apunten entre les plantes un perfil que semblaria ser un cavall estirat. Se li veuen les potes, però una d'elles està torçada per una articulació antinatural. Prop de la zona on se situaria la cara, s'hi troben trossets rectangulars d'un blanc groguenc juntament amb un tros de carn llarg i rosa. També hi ha unes pilotes de ping-pong. El que seria el xòfer inepte, es queixa de per què aquest burro s'ha deixat atropellar i dispara un escopit a la banya que s'ha quedat clavada al capó del cotxe. Després de dir diverses obscenitats, el motor arranca i entre pets i xiscles el grup se'n va del quadre criminal que han deixat.

Es troben en una de les vacances que els rics treuen del seu estrat social. Una presència que volen que sigui omnipresent per a tothom i que demostrin emetent un *dembow* a tot drap amb els altaveus del sostre del iot. Tornen a ser els quatre nois, però aquest cop és justificat el fet que estiguin semidespullats. D'un en un o de dos en dos, es van llançant des del trampolí de la popa cap a l'aigua a

la vegada que fan salts i pseudoacrobàcies. El seu ego els obliga a fer postureig dels seus músculs aixecats per l'assistència incomptable al gimnàs i la sala d'operacions estètiques. Una estona més tard s'estan masturbant tots junts a la piscina interior mentre veuen una pel·lícula pornogràfica emesa pel seu projector impermeable 4K MAX. A la vegada que expressen indecències cap a l'actriu i floretes el cos de l'home, un d'ells apareix per la porta i bombardeja amb pastissos als altres tres: ha arribat l'hora de dinar. Els pastissos van de la *cinnamon roll*, a *pumpkin pie*, la *red velvet* i un *cheesecake*. Després del primer plat, passen al segon amb una fornada de pizzes: entre *piccantina*, *caprese*, *quattro stagioni*, *prosciutto*, *alla tirolese* i *margherita*, el grup es passa la tarda entre cullera, forquilla i ganivet.

La matinada entra i ells a les seves cabines també. Independentment, saben prendre les seves decisions: un primer es dutxa, el segon es passa aigua per sobre, el tercer amb la rutina facial i l'últim cau directe al llit amb el cul a la fresca. Tots es queden adormits a l'hora de quan de petits començaven l'escola. Aquest patró es va repetir la setmana posterior. A la quarta nit de posar en marxa una botellada aquàtica amb la definició de prudència d'un adolescent, a més de revisions linguals d'ortodòncia, el grup va acabar baldat i aixafat un cop més.

Dins la fosca, tot d'una, sobre el tronc d'un vell pi, s'enfilava la lluna, com el punt d'una i.

Oh, larà, liria, Oh, larà, lió. Oh, larà, liria, Oh, larà, lió.

Enmig del mar, a la llum de la lluna, l'ecosistema marítim duu a terme la seva rutina. Les meduses bioluminescents brillen més que la poligàmia d'estrelles i núvols al cel. Se sent una ràfega salvatge típica de les nits d'abducció. Són les tres del matí i mentre els monstres romanen estirats, les onades expressen la seva violència... De sobte, creua a gran velocitat una narcollanxa de color negre, que juntament amb la foscor, sembla tenir la invisibilitat d'un patró de camuflatge. Llavors, l'embarcació s'atura a estribord del iot i uns subjectes transborden al passadís lateral. Porten una capa que els tapa tot el cos. Tot i l'impediment per exposar-se, s'identifiquen unes figures humanes estàndards amb les zones del cap, braços i la resta del cos ben delimitades. El seu origen pot haver sigut des de qualsevol univers paral·lel desconegut per a la imaginació humana, però les seves accions deuen ser clares i

directes: saben perfectament com s'entra dins de l'illa flotant i obren les portes sense necessitar les claus rectangulars amb mini forats. Encara que sigui expressament o per voluntat del vent, se senten portades com trons en plena tempesta; el fet de deixar les portes soltes sense tancar-les permet el moviment de les presències fosques per tota l'estructura. La seva circulació evita que els propietaris tinguin un so profund interromput pels esclats contra els murs i el mobiliari. A poc a poc, els nois –cadascun des de les seves habitacions– senten com algú es desplaça serenament pels passadissos i *ergo* pensen que serà algun dels seus amics que vol anar a picar alguna cosa. De cop, totes les habitacions s'obren amb una explosió als llindars a la vegada que les estructures cauen a terra. Cada personatge s'afanya a escridassar al qui pensen que és el seu company de viatge; aquest no reacciona i s'apropa flotant cap al llit. Ells diuen que no molesti que volen dormir, però en percebre que aquella persona en realitat la desconeixen, cada un va per un camí psicològic diferent: emet un crit agut a ple pulmó; em tapo amb el llençol: «si no em veu, no existeix»; li tiro tots els coixins que segur que li faig mal i m'abraono cap a ell amb les boles enlaire. Les defenses de qualitat relativa són inútils i, paral·lelament, tots acaben amb una mà de dits llargs i prims al voltant del seu coll; senten unes urpes afilades i greixoses amb aroma de suor que els fa de bufanda. En un principi s'intenten resistir, però la força sobrehumana és superior a la infrahumana i es rendeixen indignats. Davant la desmotivació, els visitants projecten contra el terra als amfitrions com si fossin pilotes de bàsquet amb la capacitat de rebotar substituïda per insults i llàgrimes. Els nouvinguts tornen a agafar als mig moribunds però aquesta vegada per la cara. Els nois veuen com del palmell de l'ésser mitològic unes butllofes es mouen de forma alternada, les articulacions es retorcen sobre si mateixes i dels fol·licles pilosos hi surt un líquid blanquinós que els esquitxa. Un dels petits forats augmenta la seva mida i hi apareix d'una forma llefiscosa i gelatinosa una espècie d'ull vermell amb venes blaves i violetes. La protuberància inflamada continua sortint a ritme de cargol fins que el seu camí es veu bloquejat pel nas dels nois. El moviment segueix i amb la pressió uniforme i l'espai limitat, el motxi putrefacte rebenta. El suposat ull era un gra voluminós que ha deixat pus escampat per l'atractiu dels models i els ha donat via lliure cap al desmai.

És una habitació quadrada de no més de cinc metres amb les parets pintades de rosa pastel. La composició és la del joc del tres en ratlla: a les puntes hi ha les cel·les d'un metre i mig amb barrots amb estampat de llunes de diferents dimensions; al nord hi ha un finestral sense vidre i al sud un marc sense porta. Amb aquest disseny arquitectònic es crea una ventilació eterna que contrasta amb els leds càlids que hi ha damunt. Tenen les mans lligades a l'esquena; per descansar s'estiren en posició fetal a terra i recolzen el cap sobre el coixí circular rosa farcit amb micro boletes de poliestirè. L'única roba que els cobreix és un tapall fet amb pèls d'un animal terrós i fibra vegetal. De tant en tant, ve alguna figura dels que els ha mantingut en captivitat per donar-los quelcom per menjar: burrata, tomàquets madurs, ous escalfats, patates cuites, lioneses... tot d'aliments esfèrics i flonjos. A vegades, alguns es neguen a menjar. Com que no es poden autoestimular, els seus passatemps consisteixen a discutir de qui és més mascle, parlar de la vida abans del confinament forçós, mirar les musaranyes, fer esquats i observar els seus respectius pòsters amb pintures rupestres dels quatre continents: Tadrart Acacus, la cova Bhimbetka, la Serra da Capivara i Kakadu. Sota de les reproduccions hi posa «Per conèixer la cultura de la seva època mental». Un dels presoners intenta arrancar la decoració prehistòrica, però li salten un parell d'ungles. Aquell vespre, per tancar les ferides dorm amb les mans entre el cul i el coixí; les nits següents es desperta pels malsons de vampirs i zombis. Les seves necessitats les fan a la vora i per rentar-se s'espavilen com poden tot i estar sovint amb restes d'excrements a les cuixes. Cada dos dies ve un senyor vestit amb una gorra neó i una granota taronja fluorescents i un tros de cinta adhesiva que li tapa la boca. Aquest s'emporta la porqueria i les restes de menjar que han quedat i amb una mànega els ruixa amb aigua: una setmana estava gelada i l'altra bullida. Conclou el seu ritual polvoritzant un perfum d'alcohol que crema les ferides, però ve acompanyat d'una aroma de fruits del bosc. La tercera setmana posen una llista de reproducció diferent d'obres d'autors de música clàssica: Bach, Haydn, Chopin, Txaikovski, etc. L'últim dia els serveixen tres espirals de *ricotta*, calçots i canyella, respectivament; només un rebutja menjar-se el tercer. Mitja hora més tard tots estan fent nones i el que s'ha deixat les postres rep una bufa que el deixa K.O. Abans de perdre el coneixement pel complet escolta la melodia final d'*In the Hall of the Mountain King* de Grieg.

Dins la fosca, tot d'una, sobre el tronc d'un vell pi, s'enfilava la lluna, com el punt d'una i.

Oh, larà, liria, Oh, larà, lió. Oh, larà, liria, Oh, larà, lió.

Enmig de l'esplanada, a la llum de la lluna, l'omnipresència arribarà al seu destí al moment que vegi oportú. Una línia infinita de formigues de talla humana caminen cap al centre del camp. Se senten les passes que provoquen el cruixit de les branques i les fulles del terra. Són les tres del matí i mentre els animals romanen amagats, les restes de vegetació que han aconseguit sobreviure manifesten el seu recinte... Tots porten algun tipus de peça de roba que els tapa el cap i el cos. De sobte, un dels nois s'enreda el peu amb la corda que el lliga i juntament amb els altres quatre units per aquesta, cauen sobre el terra fangós i humit. Aleshores, el grup d'encaputxats els amenaça de pegar-los més si no s'aixequen, i com un ramat obedient, s'alcen i continuen el seu camí. Tot i els seus intents d'escapar, la colla segueix –a canvi de ferides i blaus– estant en mans dels seus segrestadors. Encara que sigui per voluntat o perquè els han manat, l'escorta s'atura al mig del que semblaria un cultiu abandonat. Prop d'ells hi ha quatre pals gruixuts d'uns tres metres d'alt clavats a terra i situats de forma que creen els vèrtexs d'un quadrat. Tot seguit, treuen les capes als oprimits, i nus els lliguen un al costat de l'altre mirant cap a fora del quadrilàter. Els suports verticals estan deteriorats i les estelles punxen els glutis d'algun. Als nois els ve un calfred que va del front al dit gros del peu, però se suavitza quan els acòlits comencen a encendre ciris pasquals al voltant d'ells; són un total de deu fonts de llum que marquen el perímetre de la circumferència. Sense saber ben bé d'on han sortit, els guies obscurs els aboquen un cubell d'un líquid translúcid i espès. El bany és inesperat per als reclusos i no poden tancar la boca ni els ulls amb suficient antelació. Un binomi els couen i llagrimegen els ulls i els altres tasten sense voler el líquid carmí; s'adonen que té grumolls i és dolç: és melmelada de maduixa. Abans de comunicar als semisecs la notícia del que podria haver pogut ser molt pitjor, una navalla separa el *Baix Penedès* de la resta del territori. L'amputació ve succeït d'un crit atroç i un ofec infernal seguit d'un plorar desesperat. L'altre que manté el sentit de la vista, es caga de por i s'intenta alliberar agitant-se sobre el pal enganxifós, però la fulla passa com si res a través del membre i el noi es torça cap en fora intentant alleujar la ferida. Els altres dos també són alliberats del dret de reproduir-se i s'enfonsen cap a una cascada de plors amargs. Després d'un breu moment de sofriment i melancolia, deixen anar la seva fúria llençant injúries als carnisers que s'havien allunyat uns centímetres perquè

el raig de sang no els esquitxés la roba. Immediatament, amb un cúter rosa les joies de la corona són arrencades del seu monarca. El quartet rep un impecable i absolut afaitat a l'engonal, acte que inaugura una font avantguardista de quatre sortides amb baixa pressió al bell mig del conreu. Sense cap explicació, el foc dels ciris s'enfurisma: tripliquen les seves dimensions de forma descontrolada i apunten el que està passant. L'escena és dantesca, però per als perpetuadors és indiferent.

Les flames il·luminen el voltant de la cerimònia. A través del blat sec s'hi percep el perfil del que semblaria ser un cavall dret que camina cap a on són. Les potes són esveltes, però una d'elles està torçada per una articulació antinatural. Porta col·locats unes immenses sàrries de vímet amb taques enrojolades a cada costat. El que seria el director del ritual li deixa pas cap a l'escultura. El cap del cavall dona un lleu cop a la cama del noi. En plena letargia, aquest s'estremeix pel mòbil facial que veu: els ulls estan lliures, lligats per l'artèria a les òrbites i les dents estan volant prop de la boca gràcies a uns fils vermells. Però el que més esgarrifa al noi és la banya que té incrustat al front, una banya que seria resplendent si no fos per l'escopit sec que l'acompanya. La somnolència del noi ha pogut fugir a diferència d'ell; sembla que també li vagin a sortir els ulls de les òrbites quan s'adona que les cistelles de l'animal estan plenes de penis i testicles, respectivament. N'hi deu haver milers, o més ben dit milions. Els auxiliars deposen la carn acabada de tallar als seus respectius recipients. L'unicorn escarlata apropa el morro a l'home agonitzant. El tros de carn llarg i rosa llepa la ferida, i quan hi ha el contacte entre aquests, l'espantaocells esdevé espantaocells. La llengua torna al seu amagatall entre els trossets rectangulars de blanc groguenc i en un tancar i obrir d'ulls, l'animal diví de versió tenebrosa se'n va volant.

Al cel passa un estel fugaç i al fons a la muntanya s'hi veu un altre raig de llum que va a la mateixa velocitat, però a diferència de l'estel aquest perdura en el temps.

Dins la fosca, tot d'una, sobre el tronc d'un vell pi, s'enfilava la lluna, com el punt d'una i.

Oh, larà, liria, Oh, larà, lió. Oh, larà, liria, Oh, larà, lió.